

[Funck Jensen.]

overfor sådanne vanskeligheder kan staten ikke — hverken retsmoralsk eller ud fra nogen nyttebegrundelse — fortsætte den tilskudspolitik med midler, taget fra andre samfundsgrupper, som man i begyndelsen af 30'erne slog ind på.

En sådan tilskudspolitik vil kun fastholde, måske endog forstærke, den uheldige kendsgerning, at landbrugsejendommene stiger i pris i takt med landbrugsprodukternes pris, når disse er opadgående, hvorved en opkapitalisering af landbrugsejendomme finder sted, en opkapitalisering, der, når landbrugsvarernes pris går ned igen, uvægerligt fører enten til krak eller til endnu større krav til staten om støtteforanstaltninger, hvilket sidste betyder en opkapitaliseringskrue uden ende.

Der er kun eet middel, der effektivt een gang for alle kan forhindre denne opkapitalisering, og det er fuld grundskyld, konjunkturbestemt, stigende med stigende produktpriser, faldende med faldende produktpriser. Derfor haster det at få fuld grundskyld her i landet.

Men der er endnu en måde, hvorpå industrien, handelen, skibsfarten og landbruget kan få omkostningerne ned, samtidig med at den almene spareevne og sparelyst fremhjælpes, og det er ad skattelettelsesnes vej.

Jeg hørte nok, at den højtærede finansminister i sin tale den 18. oktober ville bagatellisere de besparelser på finanslovsforslaget for 1950—51, som retsforbundet har indbudt til forhandling om. Ministeren må imidlertid have overset, at alene punkterne 1, 2, 3 og 14 i retsforbundets opstilling andrager besparelser på 300 à 350 mill. kr., altså imellem 15 og 20 pct. af det samlede budget. Hertil kommer, at en del af de punkter, som beløbsmæssigt måske kun bliver nogle få procent, psykologisk vil være af den allerstørste betydning, fordi besparelser netop på disse områder, f. eks. tilskud til foreninger og erhverv, vil være udtryk for en ny politik, en politik, der går ud på at vænne folk af med at tigge statskassen om hjælp, beløb, som den højtærede finansminister jo iøvrigt først selv har sneget ud af de selvsamme folks baglommer.

Jeg vil gerne slutte med nogle bemærkninger i anledning af den øjeblikkelige situation. Jeg beklager dybt, at regeringen tilsyneladende ikke har forstået til bunds, at grundtanken i Marshallhjælpen er erhvervenes frigørelse, og at regeringen ikke først har fremskyndet importens frigivelse, så den kunne foregå gradvis. Det er beskæm-

mende, at vi nu må bøje os for et krav udefra i stedet for, at vi ved eget initiativ skulle have været meget længere fremme i dag, end vi er. Det havde gjort overgangen lettere og havde været mere værdifuldt for levefodens højnelse og den mellemfolkelige forståelse. Men nu står vi altså overfor det krav udefra, som handelsministeren har sagt ja til i Paris. Man må gå ud fra, at dette ja ikke er sagt på skrømt, men er ærlig ment, og at den højtærede handelsminister ikke i sit hjerte ønsker at sabotere det. Er det tilfældet, så rejser spørgsmålet sig med uigendrivelig styrke, om regeringen i velanstændighedens navn kan tøve længere med at udskifte sin handelsminister, for jeg vil, indtil det er klarlagt her i tinget, tvivle på, at regeringen stiller sig bag sin handelsminister i en politik, der går ud på ad administrationens vej at lægge sten for Marshallhjælpens kongstanke. Der er såmænd kræfter nok rundt om i landene, der vil søge at sabotere frihandelsplanen, og som med det formål vil slide parlamenternes trapper for deres særinteressers skyld. En dansk arbejderregering skulle nødig i dette øjeblik gøre sig til disse kræfters tjener hverken ude eller hjemme.

Da handelsministeren kom hjem fra handlingerne i Paris, udtalte han ved sin ankomst, at han havde deltaget i mødet i Paris som medlem af en mindretalsregering, og at han havde taget forbehold for at kunne forelægge den stilling, han havde taget i Paris, for regering og rigsdag. Handelsministeren udtalte altså ønsket om at kende ikke alene regeringens, men også rigsdagens stilling. For at rigsdagen kan få lejlighed til at udtrykke sin stilling overfor den foreliggende situation, skal jeg på min gruppes vegne tillade mig at fremsætte følgende forslag om motiveret dagsorden:

„Tinget opfordrer regeringen til i Danmarks interesse at føre landets handelspolitik efter de ved rådsbeslutningen i Paris den 2. november 1949 vedtagne almindelige retningslinier, hvorefter der med øjeblikkelig virkning indføres frilister for mindst 50 pct. af Danmarks samlede import fra Marshalllandene indenfor hver af de tre angivne hovedgrupper, og fortsætter derefter behandlingen af det foreliggende lovforslag.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden:

„Tinget opfordrer regeringen til i Danmarks interesse at føre landets handelspolitik efter de ved rådsbeslutningen i